

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ-ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχα μάθει ότι αυτά τα βάζα χρησιμοποιούν για να κλείνουν μέσα τα έντοσθια και άλλα όργανα των νεκρών στους τάφους. Άντελήφθην όμως ότι περιείχανε απλώς λάδι. Οι Βεδουίνοι προσεπάθουν να άνεθρουν μέσα στο κιβώτιο τους κρυμμένους θησαυρούς. Δέν υπήρχε όμως τίποτε εκεί μέσα. Με κόπο τους έπεισα να με ακολουθήσουν. Ένας από αυτούς έπεσε από το ύψος του βράχου και έμεινε στον τόπο. Πριν φύγω απ' εκεί έτοποθέτησα μια πέτρα μπρός στην είσοδο, για να μπροσάω να την εύρω άργότερα. Έπιθυμούσα να την ξαναβρω σε προσεχή επίσκεψή μου.

Όταν άπομακρυνθήκαμε από τον βράχο έννοιωσα οίχτον για τον δυστυχισμένο Άραβα, που είχε εύρει τον θάνατο, μέσα στη σκοτεινή σπηλιά. Παρακάλεσα τον Άρχηγό να στείλει δυο ανθρώπους του να τον θάψουν.

Την νύκτα επανήλθε στο μέρος που είμεθα μόνο ο ένας από τους δυο αυτούς άνδρους. Μας είπε ότι ένα λιοντάρι είχε κατασπαράξει τον σύντροφό του.

Άργότερα, ενώ καθόμαστε γύρω από τη φωτιά, είδα τους άνθρώπους μας να περιεργάζονται με προσοχή και σεβασμό ένα αντικείμενο: "Ήταν το χέρι της μούμιας, με τα έπτά δάκτυλα." Ένας Βεδουίνος"είπε ότι το εύρησε εις το σώμα του Άραβος που είχε πέσει από το βράχο. "Ο άνθρωπος αυτός είχε πάρει μαζί του το χέρι με τα έπτά δάκτυλα, για να το μεταχειρισθώ ίσως ως φυλαχτό." Δυστυχώς του είχε φέρει το θάνατο! Το περιεργό ήταν ότι το χέρι έφερε κηλίδες αίματος εις τον καρπό!

Την νύκτα αυτήν, φοβήθηκα μή μου συμβή κανένα κακό. Μόνο ο άρχηγός έγγνώριζε ότι κατείχα το κόσμημα. Και για τούτο ο φόβος μου ήταν ίσως ισχυρότερος.

Έπί τέλους με πήρε ο ύπνος. Έπιζιδή όμως έφοβούμην καιμιάν επίθεσιν κρατούσα σφιχτά στο χέρι μου το κόσμημα με τα έπτά άστρα. Ήταν τόσο λαμπρό, ώστε αντικαθιστούσε τη λάμψη της Ξελήνης και έφώτιζε το σκοτάδι. Άποκοιμήθηκα με το κόσμημα στα χέρια.

Έξύπνησα με τις πρώτες άκτινες που έρχοιζε ο ήλιος στο πρόσωπό μου. Έκάθισα και εκύτταξα γύρω μου. Ή φωτιά ήταν σβυσμένη και όλα ήταν έρημα γύρω μου. Κοντά μου έκαιτο μονάχα ένα σώμα. Ήταν το σώμα του Άραβος άρχηγού, ο όποιος ήταν νεκρός. Το πρόσωπό του ήταν μαύρο. Και τα μάτια του ήταν άνοιχτά, και κύτταζαν με τρομακτική έκφρασι, σά να έβλεπαν κανένα φοβερό θέαμα. Ήταν φανερό ότι τον είχαν πνίξει, γιατί υπήρχαν σημάδια χεριού εις τον λαιμό του. Ήταν έπτά αυτά τα σημάδια, και όλα παράλληλα. Έρρίγησα όταν εσκέφθηκα τα έπτά δάκτυλα της Μούμιας.

Άνοιξα μηχανικώς το δεξιό χέρι μου, για να ιδώ άν είχα το κόσμημα. Τα έπτά άστρα έπσαν και χτύπησαν το στόμα του νεκρού. Από το στόμα αυτό πετάχθηκε κόκκινο αίμα, και πρός στιγμήν δέν ξεχώρισα το κόκκινο κόσμημα από το αίμα, που έβρρε άφθόνως. Έγύρισα τον νεκρό πρός το αντίθετο μέρος. Είδα ότι κρατούσε στο χέρι του ένα μεγάλο μαχαίρι, μυτερό και κοφτερό σαν τα άραβικά μαχαίρια. Ήταν πιθανόν ότι ήταν έτοιμος να με δολοφονήσει, όταν η Θεία Δίκη με προφύλαξε από τον θάνατο. Μόλις έννοιωσα περι τίνος επρόκειτο έπηρα το πολύτιμο κόσμημα και έφυγα όλοταχώς από το καταφύγιο της νυκτός. Έπέρασα την ημέρα μου μόνος εις την φλογερήν έρημον, έως ότου κατόρθωσα να φθάσω εις μίαν άραβικήν κατοικίαν. Έπληρα νέους όδηγούς και εξακολούθησα τον δρόμο μου.

Δέν έξυρνε τι απέγινε το χέρι της Μούμιας. Ίσως χάθηκε μέσα εις την άχανή έρημον. Ίσως εξακολουθεί ακόμη να έξασκή την τρομερή επηροή του επί των άνθρώπων...»

Ένώσω διάβαζε το παράξενο αυτό βιβλίο του Όλλανδού, το σκότος γύρω μου είχε γίνει πικνότερο. Έπειτα εκύτταξα το χέρι με τα έπτά δάκτυλα που ήταν άκοιμισμένο στο χροσό μαξιλάρι. Είχα την έντύπωσι ότι ήταν το χέρι, που είχε ανακαλύψει και περιγράψει ο ταξειδιώτης Βάν Χίντ. Έρριξα μια ματιά στο κρεβάτι του άρρώστου και είδα με άνακούφισι ότι η νοσοκόμα άγγραπνούσε

πάντοτε. Αισθάνθηκα την άνάγκη μιάς ζωντανής παρουσίας μέσα στο περιβάλλον αυτό του τρόμου.

Έκάθισα πάλι στη θέση μου και κύτταξα το βιβλίο. Ή σκέψεις μου εύριζαν τρολλό χορό στο νού μου. Το χέρι με τα έπτά δάκτυλα έξασκούσε σε μένα παράξενη επηροή. Έπειτα η σκέψις μου στάθηκεν διά μιάς. "Ο χρόνος έσταμάτησε μαζί με αυτές. Έκείνη τη στιγμή είδα ένα άληθινό χέρι επάνω στο βιβλίο. Ήταν το άγαπημένο χέρι της Μαργαρίτας, που για μένα ήταν χαρά των ματιών και της ψυχής μου. Πετάχθηκα όποσδήποτε κάπως τρομαγμένος από τη θέα μου.

— Τι σάς τρομάζει; Έκυττάζετε το βιβλίο σαν ύπνοτισμένος! Ένόμισα πως σάς έπηρε πάλι ο ύπνος!

— Έδιάβαλα... είπα. Έδιάβαλα ένα παλαιό βιβλίο της βιβλιοθήκης. Ένώ της άπαντούσα έκλεισα το βιβλίο και το έτοποθέτησα από κάτω από την άμασάλη μου. Θά το πάω στη θέση του, γιατί ύποθέτω ότι επιθυμία του πατέρα σας εινε να μίν μετακινούνται ούτε τα βιβλία του.

Δέν ήθελα να μάθω το περιεχόμενο του βιβλίου, και ήταν προτιμότερο να μη κεντήσω την περιέργειά της. Έπληγα κατ' εύθειαν εις το δωμάτιόν μου και άφησα εκεί το βιβλίο. Όταν επέστρεψα εις το δωμάτιον του άρρώστου η Μίς Μαργαρίτα ήτο μόνη. Έκάθισα κοντά της και άρχισαμε να συνομιλούμε χαμηλοφώνως. Μιλήσαμε για μās και άφισαμε κατά μέρος την Αίγυπτο, την άρχαιολογία, τις μούμες, τον θάνατο, κατ' τα βιβλία. Σημέρωσε. Είδα μέσα στο φως της αύγης το λευκό χέρι της Μαργαρίτας που είχε πέντε δάκτυλα και όχι έπτά. Το χέρι αυτό το κρατούσα τρυφερά στο δικό μου...

Όταν ο γιατρός Ούϊκσπερ έφθασε το πρωί, ήλθε και με βρήκε εις την τραπέζα. "Ο κ. Κορμπέκ έφθασε συγχρόνως. Είπα εις τόν κ. Κορμπέκ ότι έδιάβασα την περιγραφή του Όλλανδού ταξειδιώτου, και ότι ήμουν της ιδέας να λάβη γνώσιν αυτής και ο γιατρός Ούϊκσπερ. "Ο Γιατρός με παρέκάλεσε να του το δώσω." Έπληγα εις το δωμάτιόν μου να το πάω, μα δέν το εύρηκα πουθενά. Ένθυμούμην ότι το είχα άκοιμηήσει εις ένα μικρό τραπέζκι κοντά στο κρεβάτι. Το βιβλίο όμως δέν ήτο πουθενά! Ήταν άδύνατον να το είχε πάρει απ' εκεί κανένας ύπηρέτης.

Όταν διηγήθηκα το πάθημά μου εις τον κύριο Κορμπέκ, μου είπε ότι έγγνώριζε το βιβλίο αυτό απ' έξω, και θά διηγείτο ο ίδιος εις τον γιατρό περι τίνος επρόκειτο.

— Είμουν έτοιμος να διαβάσω την έπιγραφή, που εϊταν χαραγμένη εις το κόσμημα, όταν έφθασε η Μίς Τρελόν, του είπα.

— Μίν άνησυχείτε, μου άπήντησε μειδιών. Κανείς δέν κατόρθωσε να έννοση την σημασία της έπιγραφής αυτής, μέχρι πρὸ ολίγων έτών. Άργότερα, με την άδεια του κ. Τρελόν, θά σάς εξηγήσω την σημασία της.

Θά έννοήσετε καλλίτερα παρά άν έξακολουθούσατε την άνάγνωσι του βιβλίου. Το έπιστόδιον τελειώνει με την άφιξη του Όλλανδού εις την Εύρωπη. Ή κυριώτερα σημασία του βιβλίου εινε ότι υπέκρινε τους άλλους πρὸς θράσιν. Μεταξύ άλλων τόν κ. Τρελόν και εμέ. "Ο κ. Τρελόν εινε ένας από τους καλλιτέρους γλωσσολόγους της Άνατολής, αλλά δέν γνωρίζει βορείους γλώσσας. Έγώ έχω μεγάλη εύκολία στην εκμάθησι ξένων γλωσσών και γνωρίζω πολλές. Έτσι έμαθα και Όλλανδικά. Ένώ έγω έδιάβασα το κείμενον εις το πρωτότυπον, ο κ. Τρελόν έδιάβασε προσεγγητικά την μετάφρασι. Και μās έκαμε ισχυρά έντύπωσι η περιγραφή του έρημικού τάφου. Εύρίσκειτο τόσο μακρυνά και σε τόσο δύσκολη τοποθεσία, ώστε δέν ήταν προσιτή η επίσκεψις του εις κοινούς έξερευνητάς. Μας έκαμε έντύπωσι και τούτο: από της εποχής που έγγραφέ το βιβλίο μέχρι των ήμερών μās η μελέτη της Αιγυπτιολογίας είχε κάμει τεραστίας προόδους. Άλλοστε το ταξείδι εις το μέρος εκείνο θά ήτο λιπόσοι εις τους πολλούς, διότι θά εκόστιζε παραπολλά χρήματα. Όμιλήσαμε και με άλλους διαπρεπείς Αιγυπτιολόγους περι της «Κοιλιάς του Μάγου».

(Άκολουθεί)

Τι σάς τρομάζει...